

ΤΟ ΜΑΓΕΜΕΝΟ ΔΑΣΟΣ

Μια φορά και έναν καιρό, στην άκρη του κόσμου υπήρχε ένα δάσος πολύ πολύ μεγάλο, σχεδόν τρομακτικό, που δεν είχε καταφέρει να το διασχίσει κανείς από τη μια άκρη του έως την άλλη. Το έλεγαν Μαγεμένο. Τα δέντρα του είχαν ύψος 10 μέτρα και καθώς ήταν πάντα φθινόπωρο, τα φύλλα τους είχαν κιτρινίσει ενώ κάποια είχαν μείνει με γυμνά κλαριά.

Μια συννεφιασμένη μέρα του Οκτώβρη τα γκριζα σύννεφα του ουρανού πύκνωσαν και σύντομα οι σταγόνες της βροχούλας έκαναν την εμφάνισή τους. Βροχούλα ήρεμη, βροχούλα σύντομη αλλά αρκετά ικανή, ώστε να δροσίσει τα διψασμένα δέντρα. Ξαφνικά, μια γυναίκα με άσπρα ρούχα και μαντίλι στο κεφάλι εμφανίστηκε. Φάνηκε να έχει χάσει το δρόμο της. Περιπλανιόταν ώρες στο δάσος. Τι να έπαχνε άραγε?

Τότε έγινε κάτι αναπάντεχο, κάτι σχεδόν μαγικό. Μια φωνή από το πιο ψηλό κλαδί ενός δέντρου ακούστηκε:

-«Ποια είσαι εσύ και τι γυρεύεις στο δάσος μας?»

Η γυναίκα κοίταξε ξαφνιασμένη και είδε έναν όμορφο, μεγάλο, βασιλικό αητό να της μιλάει από την κορυφή.

-«Είμαι η Καλή Μάγισσα Ίριδα. Και συγγνώμη αν είμαι τόσο αναστατωμένη αλλά ψάχνω να βρω το γλυκό αηδόνι, που το έσκασε από το κάστρο. Αυτό το αηδόνι είναι το αγαπημένο της πριγκίπισσας Μαρίζας. Της το έκανε δώρο ο μπαμπάς της για τα 18^α γενέθλιά της και από τότε είναι αχώριστοι. Είναι ένα αηδόνι ξεχωριστό».

-Τι το ξεχωριστό έχει; ρώτησε ο αητός.

- Όποτε τραγουδάει, όλοι είναι χαρούμενοι στο βασίλειο. Αν όμως σταματήσει να κελαηδάει, τότε όλοι βυθίζονται σε βαθιά θλίψη. Η αδερφή μου, η κακιά μάγισσα Φρίκη, δε θέλει να βλέπει ανθρώπους ευτυχισμένους, της αρέσει να σπέρνει την κακία, τη ζήλεια και τη στενοχώρια και έτσι μια μέρα φυλάκισε το αηδόνι σε ένα κλουβί και το εξαφάνισε. Από τότε η πριγκίπισσα κλαίει ασταμάτητα και όλοι οι υπήκοοι τσακώνονται μεταξύ τους και έχουν πόλεμο. Ο βοηθός μου, το σκιουράκι, μου είπε πως το έφερε σε αυτό το δάσος αλλά ψάχνω τόσες ώρες και δεν έχω δει ούτε έχω ακούσει τίποτα. Μήπως εσύ μπορείς να με βοηθήσεις?

- Και εμείς εδώ είμαστε μαγεμένοι. Είναι συνέχεια φθινόπωρο και βρέχει και κανείς δεν είναι ευτυχισμένος. Ξέρω μια κρυψώνα στο βάθος αυτού του δάσους, εκεί που δεν έχει πατήσει κανένας μέχρι σήμερα, όπου, μάλλον, βρίσκεται αυτό που ζητάς.

- Και πώς σε λένε?

- Με λένε Έρικ

- Σε ευχαριστώ πολύ Έρικ για τη βοήθεια.

Ο αητός της έδωσε οδηγίες και η γλυκιά μάγισσα Ίριδα ξεκίνησε ανυπόμονα. Ο αέρας και η βροχή ξαφνικά δυνάμωσαν, γιατί η κακιά Φρίκη είχε μάθει τα σχέδια της αδερφής της και βάλθηκε να τη σταματήσει.

Η μαγισσούλα μας όμως δεν σταματούσε. Τα κλαδιά των δέντρων γρατζούνιζαν το πρόσωπό της και το κρύο του φθινοπώρου έσκιζε το δέρμα της. Αλλά εκείνη τα κατάφερε και έφτασε στο πιο βαθύ σημείο. Εκεί την περίμενε μια ακόμη έκπληξη. Ένας δράκος φύλαγε το κλουβί με το μαγικό αηδόνι. Ένας δράκος που έβγαζε φωτιές από το στόμα του και που δεν την άφηνε να πλησιάσει. Δεν υπήρχε τρόπος να φτάσει στο αηδόνι.

Και εκεί που νόμιζε πως όλα είχαν τελειώσει, εμφανίστηκε ο Έρικ, ο αητός που είχε συναντήσει πιο πριν. Αλλά δεν ήταν μόνος του. Μαζί του είχε όλους τους αητούς του δάσους. Η μάγισσα Ίριδα πέταξε στην πλάτη του αητού και έριξε πάνω

στο δράκο μια σκόνη υπνωτική, που τον έκανε να πέσει σε βαθύ ύπνο. Γρήγορα γρήγορα ελευθέρωσαν το αηδόνι και έπειτα πέταξαν πίσω στο βασίλειο.

Το αηδόνι βρήκε επιτέλους τη φωνή του και μαζί του η πριγκίπισσα Μαρίζα και όλο το βασίλειο ξαναβρήκαν τη χαρά και την ευτυχία. Ο πόλεμος σταμάτησε και όλοι ήταν χαρούμενοι και μονιασμένοι. Ο αητός, που ήταν και αυτός μαγεμένος, έγινε ένας όμορφος πρίγκιπας και παντρεύτηκε τη γλυκιά πριγκίπισσα. Η μάγισσα Ίριδα έμεινε για πάντα στο παλάτι δίπλα τους. Το Μαγεμένο Δάσος απέκτησε ζωή και τα πλάσματά του ήταν και αυτά χαρούμενα. Και αν αναρωτιέστε για το τι απέγινε η μάγισσα Φρίκη, ε... να σας πούμε ότι αυτή έσκασε από το κακό της, όταν έπεσε μέσα στο μεγάλο καζάνι, που έφτιαχνε τα φίλτρα της δυστυχίας. Και έζησαν αυτοί καλά και εμείς καλύτερα!!!

Ειρήνη Τρυφιάτη